ZLATÉ PRUTY

„Nevím, zda je správné, abych vám vyprávěl tento příběh," řekl Raymond West, „protože vám nemohu podat jeho rozluštění. Ale fakta jsou tak zajímavá a tak zvláštní, že bych vám ho rád předložil k diskusi a snad společně dojdeme k nějakému logickému závěru.

Odehrálo se to před dvěma roky, když jsem jel na svatodušní svátky do Cornwallu k muži jménem John Newman."

„Do Cornwallu?" řekla ostře Joyce Lemprièrová.

„Ano. Co má být?"

„Nic. Ale je to divné. Můj příběh je také z Cornwallu - z malé rybářské vesničky Rathole. Neříkej, že je to on?"

„Ne. Má vesnička se jmenuje Polperran. Leží na západním pobřeží Cornwallu; je to velmi divoké a skalnaté místo. S Newmanem jsem se seznámil několik týdnů předtím a zjistil jsem, že je to nanejvýš zajímavý společník. Inteligentní chlapík, s velkou dávkou romantičnosti, finančně nezávislý. Pronajmutí Orlího hnízda bylo výsledkem jeho romantického koníčka. Byl znalcem alžbětinské doby a popsal mi velmi živým a plastickým způsobem porážku španělské armády. Vyprávěl s takovým nadšením, že si člověk mohl myslet, že byl očitým svědkem bitvy. Existuje znovuvtělení? To bych rád věděl - to bych moc rád věděl."

„Ty jsi romantický, drahoušku Raymonde," řekla slečna Marplová, hledíc laskavě na synovce.

„To je to poslední, co jsem," řekl Raymond trochu rozmrzele. „Ale z toho chlapíka Newmana romantika zrovna kapala, a z toho důvodu mě zajímal jako podivný přežitek minulosti. Zdá se, že nějaká loď náležející armádě, která měla obsahovat obrovský poklad zlata odněkud z pobřeží Panamy, ztroskotala na pobřeží Cornwallu na pověstných a zrádných Hadích skalách. Jak mi Newman řekl, několik let se konaly pokusy vytáhnout loď a získat poklad. Myslím, že takovéhle historie nejsou neobvyklé, i když počet lodí s poklady, o nichž se mluví, bývá hodně nadsazený. Utvořila se obchodní společnost, která se pak položila, a Newman mohl koupit práva na celou tu věc za babku. Projevoval v tom směru veliké nadšení. Podle něho to byla otázka nejnovější moderní techniky. Zlato tam bylo, a on neměl žádné pochybnosti, že se dá získat.

Když jsem ho tak poslouchal, napadlo mě, jak často se věci přiházejí tímto způsobem. Bohatý člověk jako Newman uspěje téměř bez námahy, a přitom velmi pravděpodobně skutečná peněžitá cena jeho nálezu bude pro něho znamenat jen málo. Musím říct, že jsem se nakazil jeho nadšením. Viděl jsem galiony hnané k pobřeží, prchající před bouří, roztříštěné na černých skalách. Už jen slovo galiona mělo romantický zvuk. Slova ‚španělské zlato' vzrušují chlapce i dospělé muže. Kromě toho jsem v té době pracoval na jednom románě, jehož děj se zčásti odehrával v šestnáctém století, a tak jsem měl vyhlídku, že získám od svého hostitele cenný místní kolorit.

V pátek ráno jsem vyjel z Paddingtonu v nejlepší náladě a těšil se na svůj výlet. Kupé bylo prázdné, až na jednoho muže sedícího v protějším rohu. Byl to vysoký chlapík vypadající na vojáka, a nemohl jsem se zbavit dojmu, že jsem ho už někde viděl. Lámal jsem si chvíli marně hlavu, ale nakonec jsem na to přišel. Můj spolucestující byl inspektor Badgworth, a setkal jsem se s ním, když jsem psal sérii článků o případu Eversonova zmizení.

Přihlásil jsem se k němu a brzy jsme si příjemně povídali. Když jsem mu řekl, že jedu do Polperranu, poznamenal, že je to podivná náhoda, protože tam má sám také namířeno. Nechtěl jsem se zdát zvědavý, a tak jsem se ho nezeptal, co ho tam vede. Místo toho jsem mu

vykládal, proč to místo zajímá mě, a zmínil jsem se o ztroskotané španělské galioně. K mému překvapení inspektor o tom všechno věděl. ‚To bude asi loď *Juan Fernandez*,' řekl. ‚Váš přítel nebude první, kdo v ní pohřbí své peníze při hledání zlata. To jsou romantické nápady.'

‚A pravděpodobně není na té historii ani trochu pravdy,' řekl jsem. ‚Žádná loď tam nikdy neztroskotala.'

‚Ale ano, loď se tam opravdu potopila,' řekl inspektor, ‚a s ní ještě další. Byl byste překvapen, kdybyste věděl, kolik je na tomto pobřeží vraků. Kvůli tomu tam vlastně jedu. Před půl rokem tak ztroskotal *Otranto*.'

‚Pamatuji se, že jsem o tom četl,' řekl jsem. „Nikdo, myslím, nepřišel o život?'

‚Nikdo nepřišel o život,' odpověděl inspektor, ‚ale přišlo se o něco jiného. Není to obecně známo, ale *Otranto* vezl náklad zlata.'

‚Ale?' zeptal jsem se s velkým zájmem. ‚Nasadili jsme samozřejmě potápěče na záchranné práce, ale - zlato zmizelo, pane Weste.'

‚Zmizelo!' zvolal jsem, hledě užasle na něho. ‚Jak mohlo zmizet?'

‚To je záhada,' řekl inspektor. ‚Skály roztrhly bok lodi v místě, kde byla pancéřová komora. Potápěči se tak mohli snadno dostat dovnitř, ale pancéřová komora byla prázdná. Otázka zní, bylo zlato ukradeno před ztroskotáním, nebo po něm? A bylo vůbec v pancéřové komoře?'

‚To je zajímavý případ, když uvážíte, co je takový zlatý poklad. To není diamantový náhrdelník, který byste mohl vstrčit do kapsy. Když pomyslíte, jak jsou zlaté pruty objemné a těžké - pak se celá věc zdá naprosto nemožná. Snad došlo k loupeži nějakým trikem, než loď vyplula; a když ne, pak musilo být zlato vyzvednuto v posledních šesti měsících - a já tam teď jedu, abych to vyšetřil.'

Našel jsem Newmana, jak na mě čeká na nádraží. Omluvil se, že nemá s sebou vůz; byl v opravě. Místo toho přijel s nákladákem ze statku, který náležel také k jeho majetku.

Vyhoupl jsem se k němu a opatrně jsme zahýbali úzkými uličkami rybářské vesnice. Jeli jsme po příkrém svahu nahoru, pak kousek točitou polní cestou a zabočili k bráně Orlího hnízda zdobené žulovými sloupy.

Bylo to pěkné sídlo; leželo vysoko na útesech a mělo krásný výhled na moře. Jedna část domu byla nějakých tři čtyři sta let stará a k ní bylo připojeno moderní křídlo. Za ním se do vnitrozemí rozkládala pole velikosti sedmi, nebo osmi akrů.

‚Pěkně vás vítám v Orlím hnízdě a u znaku Zlaté galiony,' řekl Newman. A ukázal nad přední dveře, kde visela dokonalá reprodukce španělské galiony s napjatými plachtami.

Můj první večer byl velmi příjemný a poučný. Hostitel mi ukázal staré rukopisy týkající se *Juana Fernandeze*. Rozvinul přede mnou mapy moře a ukázal mi na nich místo vyznačené tečkovanými čarami a předložil mi nákresy potápěčského přístroje, který pro mě zůstal naprostou záhadou.

Pověděl jsem mu o svém setkání s inspektorem Badgworthem. Jevil o ně velký zájem.

‚Tady kolem pobřeží jsou podezřelí lidé,' řekl přemýšlivě. ‚Mají v krvi podloudnictví a plenění lodí. Když na jejich pobřeží ztroskotá loď, nedovedou se ubránit, aby na ni nepohlíželi jako na pravoplatnou kořist určenou pro jejich kapsy. Je tu jeden chlapík, kterého bych vám rád ukázal. Je to zajímavý typ ze starých dob.'

Druhý den bylo jasné zářivé ráno. Newman mě zavedl do Polperranu a tam mi představil svého potápěče, muže jménem Higgins. Byl to chlapík s kamennou tváří, neobyčejně mlčenlivý. Jeho příspěvky ke konverzaci byly většinou jednoslabičné. Newman s ním projednal nějaké zcela technické věci a pak jsme šli ke Třem kotvám. Korbel piva rozvázal chlapíkovi trochu jazyk.

‚Přijel sem nějakej detektiv z Londýna,' zavrčel. ‚Říkaj, že ta loď, co se tu potopila loni v listopadu, vezla obrovskej náklad zlata. No, nebyla první, co šla ke dnu, a nebude taky poslední.'

‚Baže, baže,‘ přizvukoval hostinský od Tří kotev. ‚To je svatá pravda, co tu říkáte, Bille Higginsi.‘

‚To si myslím, pane Kelvine,‘ odpověděl Higgins.

Pohlédl jsem trochu zvědavě na hostinského. Byl to pozoruhodný chlapíky tmavovlasý a snědý, s neobyčejně širokými rameny. Oči byly podlité krví a měl zvláštní kradmý způsob, jak se vyhnout pohledu. Tušil jsem, že tohle je chlapík, o němž Newman mluvil, když řekl, že je to zajímavý typ ze starých dob.

‚Nechceme, aby na tomhle pobřeží cizáci strkali nos do našich věcí,‘ řekl trochu sveřepě.

‚To myslíte policii?‘ zeptal se Newman s úsměvem.

‚Myslím policii - *i jiný lidi*,‘ řekl Kelvin významně. ‚A nezapomeňte na to, pane.‘

‚Víte, Newmane, že mi to připadalo jako hrozba,‘ řekl jsem, když jsme kráčeli do kopce směrem k domovu.

Přítel se zasmál.

‚Nesmysl, já těm lidem tady neděĺam nic zlého.‘

Potřásl jsem pochybovačně hlavou. Kelvin měl v sobě něco zlověstného a necivilizovaného. Cítil jsem, že jeho mysl se asi ubírá podivnými neznámými cestami.

Od té chvíle, myslím, začal můj nepokoj. Tu první noc jsem spal dost dobře, ale další jsem měl neklidný, trhaný spánek. Nedělní ráno bylo temné a pošmourné, obloha zatažená, v dálce se ozývalo rachocení hromu. Nedovedu skrývat své city a Newman si všiml změny na mně.

‚Co je to s vámi, Weste? Jste dnes ráno uzlíček nervů.‘

‚Nevím,‘ doznal jsem. ‚Ale mám hrozný pocit, jako by se mělo stát něco zlého.‘

‚To je tím počasím.‘

‚Ano, možná.‘

Víc jsem neřekl. Odpoledne jsme si vyjeli s Newmanem v motorovém člunu, ale přihnal se tak silný déšť, že jsme byli rádi, když jsme se vrátili na břeh a převlékli se do suchých šatů.

Toho večera můj neklid vzrostl. Venku hučela a sténala bouře. Kolem desáté hodiny se uklidnila. Newman se podíval z okna.

‚Vyjasňuje se,‘ řekl. ‚Nedivil bych se, kdyby za půl hodiny nastala krásná noc. V tom případě se půjdu projít.‘

Zívl jsem. ‚Jsem hrozně ospalý,‘ řekl jsem. ‚Málo jsem na dnešek spal. Půjdu dnes asi brzy na kutě.‘

Což jsem také udělal. Předešlou noc jsem spal málo. Dnes jsem spal těžce, ale můj spánek nebyl klidný. Stále mě tížila strašná předtucha něčeho zlého; měl jsem hrozné sny. Zdálo se mi o děsných propastech a obrovských roklích, mezi nimiž jsem kráčel s vědomím, že jediné uklouznutí znamená smrt. Když jsem se vzbudil, ukazovaly ručičky na hodinách osmou. Hlava mě ošklivě bolela a dosud mě tížily hrozné noční sny.

Ten dojem byl tak silný, že když jsem šel k oknu a vytáhl roletu, ucouvl jsem zpátky do pokoje, jak mě zaplavil nový pocit hrůzy, neboť první, co jsem uviděl, nebo co jsem si myslel, že vidím, byl muž kopající hrob.

Minutu nebo dvě mi trvalo, než jsem se sebral; pak jsem si uvědomil, že ten hrobník je Newmanův zahradník a že ‚hrob‘ je určen pro tři růžové keře, které ležely na drnu a čekaly, až budou pevně zasazeny do země.

Zahradník se podíval nahoru, uviděl mě a dotkl se klobouku.

‚Dobrýtro, pane. Máme to dneska pěkné ráno.‘

‚Asi ano,‘ řekl jsem pochybovačně, neboť jsem dosud nebyl schopen setřást ze sebe dnešní skleslost.

Přesto však bylo pěkné ráno, jak zahradník řekl. Slunce svítilo, světle modré nebe bylo jasné a slibovalo pěkné počasí na celý den. Sešel jsem dolů na snídani, hvízdaje si nějakou melodii. Služebné u Newmana nebydlely v domě. Dvě sestry středních let, bydlící vedle ve statku, přicházely každý den a staraly se o jeho prosté potřeby. Když jsem vešel do pokoje, jedna právě stavěla na stůl konvici s kávou.

‚Dobré jitro, Elizabeth,' řekl jsem. ‚Pan Newman ještě nepřišel?'

‚Šel ven asi velmi časně, pane,' odpověděla. ‚Nebyl tady v domě, když jsme přišly.'

Můj nepokoj se okamžitě vrátil. Včera a předevčírem ráno přišel Newman k snídani trochu pozdě; nemyslel jsem, že by měl ve zvyku brzy vstávat. Hnán předtuchou běžel jsem do jeho ložnice. Byla prázdná a navíc v posteli nebylo spáno. Krátká prohlídka pokoje mi ukázala další dvě věci. Jestli šel Newman na procházku, musel jít ve večerních šatech, neboť ty chyběly.

Byl jsem si teď jist, že moje zlé tušení je opodstatněno. Newman odešel, jak řekl, na večerní procházku. Z nějakého důvodu se nevrátil. Proč? Potkala ho nějaká nehoda? Spadl z útesů? Bylo třeba okamžitě zahájit pátrání.

V několika hodinách jsem sehnal velkou skupinu pomocníků a společně jsme hledali všemi směry po útesech a dole pod skalami. Ale po Newmanovi nebylo stopy.

Nakonec jsem v zoufalství vyhledal inspektora Badgwortha. Jeho tvář velmi zvážněla.

‚Připadá mi to, jako by v tom bylo nějaké darebáctví,' řekl. ‚V těchhle místech je pár chlapíků s hodně širokým svědomím. Viděl jste Kelvina, hostinského od Tří kotev?'

Řekl jsem, že ano.

‚Věděl jste, že byl před čtyřmi roky ve vězení? Za násilné přepadení.'

‚To mě nepřekvapuje,' řekl jsem.

‚Jak se zdá, lidé tady jsou názoru, že Newman příliš rád strká nos do věcí, které se ho netýkají. Doufám, že se mu nic zlého nestalo.'

V pátrání se pokračovalo se zdvojenou silou. Teprve pozdě odpoledne bylo naše úsilí odměněno. Objevili jsme Newmana v hlubokém příkopu na jeho pozemku. Nohy a ruce měl pevně svázané provazem. Ústa měl ucpaná šátkem, aby nemohl křičet.

Byl hrozně vyčerpaný a měl velké bolesti; třeli jsme mu zápěstí a kotníky, a když si dlouze loknul z ploché láhve whisky, byl schopen vyprávět, co se mu přihodilo.

Když se počasí vyjasnilo, vyšel si kolem jedenácté na procházku. Cesta ho vedla kousek kolem útesů podél místa obecně známého jako Pašerácká zátoka, neboť tu bylo mnoho jeskyní. Tam si všiml, že nějací muži vynášejí něco z malého člunu, a sešel dolů, aby se podíval, co se děje.

Zdálo se, že to má velkou váhu, a muži to odnášeli do jedné z nejvzdálenějších jeskyní.

Newman neměl sice opravdové podezření, že je něco je v nepořádku, ale přesto byl udiven. Dostal se k nim docela blízko, aniž byl zpozorován. Náhle se ozval poplašný výkřik, a okamžitě se do něho pustili dva mohutní námořníci, až upadl do bezvědomí. Když zase přišel k sobě, shledal, že leží v nějakém motorovém vozidle, které s velkým otřásáním mířilo, pokud mohl uhodnout, po cestě vedoucí od pobřeží k vesnici. K jeho velkému překvapení i náklaďák zabočil k bráně jeho vlastního domu. Tam si muži mezi sebou něco šeptali a pak ho konečně vytáhli ven a hodili do příkopu v místě, kde bylo dost hluboko, aby ho nebylo možno hned najít. Pak jel nákladní vůz dál, a jak si Newman myslel, vyjel jinou branou, která je asi čtvrt míle blíž k vesnici. Nemohl nijak popsat své útočníky, ledaže to byli námořníci a podle řeči Cornwallci. Inspektora Badgwortha to velmi zajímalo. ‚Věřte tomu, že poklad byl ukryt tam,' zvolal. ‚Nějak ho z vraku zachránili a ukryli ho někde v opuštěné jeskyni. Je známo, že jsme prohledali všechny jeskyně v Pašerácké zátoce a že teď budeme postupovat dál, a tak zřejmě zlato v noci převezli do jeskyně, která už byla prohledána a v níž se už patrně znova hledat

nebude. Bohužel měli nejméně osmnáct hodin, aby poklad někam ukryli. Jestliže včera večer chytili pana Newmana, pochybuji, že tam teď něco najdeme.‘

Inspektor rychle odešel, aby zahájil pátrání. Objevil zřejmý důkaz, že tu bylo schováno zlato, jak se myslelo, ale znovu bylo odneseno, a nenašla se žádná stopa, která by ukazovala k novému úkrytu.

Jedna tu však přece byla, a inspektor sám mi ji druhý den ukázal.

‚Po téhle cestě jezdí velmi málo motorových vozidel,‘ řekl, ‚a na jednom nebo dvou místech máme velmi jasné otisky pneumatik. Je tu částečný hluboký otisk jedné pneumatiky, velmi určitý. Ukazuje směrem k bráně; tu a tam je slabý otisk, z něhož se dá usoudit, že vůz vyjel druhou hranou, takže není velkých pochybností o tom, že sledujeme správný vůz. Proč asi vyjeli druhou branou? Zdá se mi zcela jasné, že nákladák přijel z vesnice. A tam není mnoho lidí, kteří vlastní nákladní auto - tak dva, nanejvýš tři. Kelvin, hostinský od Tří kotev, má jedno.‘

‚Co bylo Kelvinovým původním povoláním?‘ zeptal se Newman.

‚To je zvláštní, že se mě na to ptáte, pane Newmane. Zamlada býval Kelvin potápěčem.‘

Pohlédli jsme s Newmanem na sebe. Hádanka do sebe zapadala kousek po kousku.

‚Nepoznal jste v některém z těch mužů na břehu Kelvina?‘ zeptal se inspektor.

Newman zavrtěl hlavou.

‚Obávám se, že nic takového nemohu říci,‘ pravil s politováním. ‚Neměl jsem opravdu čas něco vidět.‘

Inspektor mi velmi laskavě dovolil, abych ho doprovodil ke Třem kotvám. Garáž byla v postranní ulici. Velká vrata byla zavřená, ale když jsme šli postranní uličkou, nalezli jsme malé dveře, které vedly také do garáže. Velmi krátká prohlídka pneumatik inspektorovi stačila. ‚Máme ho, hrome!‘ zvolal. ‚Tady na levém zadním kole máme stopu jako lívanec. Z toho se, pane Kelvine, těžko vykroutíte, kdybyste byl sebechytřejší.‘“

Raymond West se odmlčel.

„Nu a?“ řekla Joyce. „Zatím tu nevidím žádný problém - ledaže zlato nikdy nenašli.“

„Zlato nikdy nenašli, to je jisté,“ řekl Raymond, „a Kelvina také nedostali. Počítám, že na ně byl příliš chytrý, ale nechápu, jak to dokázal. Byl zatčen - na základě stop po pneumatikách. Ale objevila se mimořádná překážka. Zrovna proti velkým vratům ke garáži měla na léto pronajatou vilu nějaká malířka.“

„Ach, tyhle malířky!“ řekla se smíchem Joyce.

„Jak říkáš ‚Ach, tyhle malířky.‘ Tahle malířka byla několik týdnů nemocná; pečovaly proto o ni dvě ošetřovatelky. Ošetřovatelka, která měla noční službu, si přitáhla křeslo k oknu, kde byla vytažená roleta. Prohlásila, že nákladní auto nemohlo vyjet z protější garáže, aniž by je viděla, a přísahala, že tu noc skutečně z garáže vůbec nevyjelo.“

„To, myslím, není těžké vysvětlit,“ řekla Joyce: „Ošetřovatelka samozřejmě usnula. To se jim stává často.“

„Tedy - ehm - jest známo, že se takové věci už staly,“ řekl rozvážně pan Petherick, „ale zdá se mi, že přijímáme fakta, aniž jsme je dostatečně prozkoumali. Než připustíme ošetřovatelčino svědectví, měli bychom důkladněji; prošetřit její hodnověrnost. Tak podezřele pohotové alibi musí budit v člověku podezření.“

„Je tu rovněž svědectví té malířky,“ řekl Raymond. „Prohlásila, že měla bolesti a že byla skoro celou noc vzhůru, a tak by byla jistě slyšela nákladní auto, které by dělalo neobvyklý hluk, zvláště v tak tiché noci, jaká byla po bouřce.“

„Hm,“ řekl duchovní, „to je jistě další fakt k dobru. Měl Kelvin sám nějaké alibi?“

„Prohlásil, že byl doma v posteli od deseti hodin, ale nemohl uvést žádné svědky na podporu tohoto tvrzení.“

„Ošetřovatelka usnula," řekla Joyce, „a pacientka také. Nemocní lidé si vždycky myslí, že celou noc nezamhouřili ani oko."

Raymond West se tázavě podíval na dr. Pendera.

„Víte, mně je toho Kelvina líto. Podobá se to příliš onomu tvrzení, že není radno věřit tomu, kdo jednou šlápne vedle. Kelvin byl ve vězení. Ale kromě stopy po pneumatice, což je jistě pozoruhodná shoda, se nezdá, že by toho proti němu bylo víc, kromě jeho nešťastného trestního rejstříku."

„A co vy, sire Henry?"

Sir Henry zavrtěl hlavou.

„Náhodou o tom něco vím," řekl s úsměvem. „Takže jasně nesmím mluvit."

„Tak teď tetička Jane. Nemáš k tomu co říci?"

„Počkej minutku, můj milý," řekla slečna Marplová. „Obávám se, že jsem špatně počítala. Dvě obrace, dvě hladce, jedno sejmout, dvě obrace - ano, je to správně. Tak co jsi říkal, můj milý?"

„Jaký je tvůj názor?"

„Můj názor by se ti nelíbil, chlapče. Mladým lidem se nikdy nelíbí, jak pozoruji. Lepší nic neříkat."

„Nesmysl, tetičko Jane. Ven s tím."

„Milý Raymonde," řekla slečna Marplová, která položila pletení a podívala se zpříma na synovce. „Myslím, že bys měl být při volbě svých přátel opatrnější. Jsi tak důvěřivý, můj milý, dáš se tak snadno oklamat. Je to asi tím, že jsi spisovatel a máš moc fantazie. Celá ta historie se španělskou galionou! Kdybys byl starší a měl víc životních zkušeností, tak by ses měl okamžitě na pozoru. A pak, znal jsi toho člověka jen pár týdnů!"

Sir Henry se dal náhle do hlučného smíchu a plácal se do kolen.

„Ta tě tentokrát dostala, Raymonde," řekl. „Slečno Marplová, vy jste báječná. Tvůj přítel Newman, chlapče, má jiné jméno - vlastně několik jiných jmen. V této chvíli není v Cornwallu, ale v Devonshiru - v Dartmooru, abych byl přesný - jako trestanec ve vězení Princetown. Nechytili jsme ho při aféře s ukradeným zlatým pokladem, ale v případu vyloupení pancéřové komory v jedné londýnské bance. Pak jsme si vyhledali jeho rejstřík a našli velkou část ukradeného zlata zakopanou na zahradě Orlího hnízda. Byl to docela šikovný nápad. K celému tomu cornwallskému pobřeží se vážou příběhy o ztroskotaných galionách plných zlata. Tím se dal vysvětlit ten potápěč a později zlato. Bylo však zapotřebí obětního beránka, a Kelvin byl pro ten účel ideální. Newman zahrál svou malou komedii velmi dobře, a náš přítel Raymond jako proslulý spisovatel byl spolehlivým svědkem."

„Ale co ty stopy po pneumatikách?" namítla Joyce.

„Ale to jsem pochopila hned, má milá, ačkoliv o motorech nic nevím," řekla slečna Marplová. „Jak víte, lidé vyměňují kola - často jsem to viděla - a samozřejmě mohli vzít kolo z Kelvinova nákladního auta a vynést je malými dveřmi do uličky, přidělat je k nákladáku pana Newmana a odjet s ním jednou bránou na pobřeží, tam na něj naložit zlato a odjet druhou bránou, a pak kolo asi zase odnesli zpátky a přidělali je k nákladnímu autu pana Kelvina, zatímco někdo pana Newmana spoutal v příkopě. Bylo to pro něho velmi nepohodlné a pravděpodobně nečekal, že to bude trvat tak dlouho, než ho najdou. Patrně tohle obstaral ten člověk, co si říkal zahradník."

„Proč říkáš, že si říkal zahradník, tetičko Jano?" ptal se zvědavě Raymond.

„Copak to mohl být opravdový zahradník?" řekla slečna Marplová. „Přece každý ví, že zahradníci na svatodušní pondělí nepracují."

Usmála se a složila pletení.

„Tahle maličkost mě vlastně přivedla na pravou stopu," řekla a podívala se na Raymonda.

„Až budeš mít svůj dům, hochu, a vlastní zahradu, tak tyhle věci budeš znát."